

عنوان مقاله:

بررسی انتقادی معنا و اندیشه های بیدل در آیینہ ی یک غزل

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش زبان و ادبیات فارسی، دوره 7، شماره 14 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

علی محمدی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بوعلی سینا همدان

خلاصه مقاله:

آوازه و بزرگی بیدل تنها به شیوه ی بیان و پیچ و خم های زبانی او ختم نمی شود، بلکه برخی از شکوه و جلال و جذابیت شعر او به اندیشه اش مربوط است که بهمثابه ی زبانش پر رمز و راز است. اگر بپذیریم که در حوزه ی معنا و اندیشه ی بیدل نیز برجستگی و خصوصیت های سبکی هست، می توان پرسید که ایندگرگونی ها در قالب غزل چگونه خود را نشان داده است؟ اگر غزل، آیینہ ی تغزل و سخنان غنایی است، عشق و اندیشه در آن چگونه با هم گره خورده است؟ آیا از نظر اندیشه می توان غزل بیدل را نوعی غزل خاص نامید؟ در این مقاله با طرح یکی از غزل های پرآوازه ی بیدل، به نقد اندیشه های مندرج در این غزل پرداخته ایم. حاصل این پردازش نیز این است که چنان که شعر سبک هندی در قالب گفتار و فرم متحول و دگرگون شده است، از جهت اندیشه و فکر نیز اینتحول در نمونه های بارز شعر سبک هندی که سروده های بیدل یکی از نمایندگان پرآوازه ی آن است، دیده می شود.

کلمات کلیدی:

غزل، بیدل، پارادوکس معنا، بیدل دهلوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/315670>

